

[A. Svensson.]

daåne sig et Skøn over, om og i hvilken Grad de økonomiske Tilstande afviger fra Tilstandene i det øvrige Land som Helhed og i de to tilgrænsende Amter i Særdeleshed. Saa vidt jeg ved, er Ribe og Vejle Amter blandt de Amter, der har været haardst ramte af Krisen, saa Forskellen trækkes næppe for haardt op mellem Landet Syd for Kongeaaen og Landet Nord for den, snarere det modsatte.

Det viser sig da, for at nævne nogle enkelte Ting, at Indkomstskatten ligger betydeligt højere i Nordslesvig end i Ribe og Vejle Amter. Skatteprocenten i Nordslesvig er gennemsnitlig 9,06, i Ribe og Vejle Amter 6,15. Ligningsprocenten er i Nordslesvig 12,60, i Ribe og Vejle Amter 7,33. Om Ejendomsbeskatningen oplyses der, at der i 1935—36 i de nordslesvigske Sognekommuner med en Befolkning paa 132 381 Personer blev udskrevet 4,7 Mill. Kr. alene i Ejendomsskat, medens der i Ribe og Vejle Amter tilsammen, der tæller 207 656 Personer og altsaa har en Befolkning, der er ca. 50 pCt. større, kun blev udskrevet 4,2 Mill. Kr. eller 1/2 Mill. Kr. mindre. Den samlede Skatteudskrivning til Amts- og Sognekommuner har ifølge Sammenstillingen i de 4 nordslesvigske Amsraadskredse i 1935—36 været 10,4 Mill. Kr. eller 78,67 Kr. pr. Hoved, i de to nørrejske Amsraadskredse i det samme Tidsrum 13,3 Mill. Kr. eller kun 64,23 Kr. pr. Hoved. Dette skyldes bl. a., at den skattepligtige Indkomst ligger langt lavere i Nordslesvig end i Ribe og Vejle Amter, men det hænger ogsaa sammen med, at Nedgangen i skattepligtig Formue er særlig mærkbar i Nordslesvig. For Tiden fra 1921—22 til 1934—35 andrager denne Nedgang i Nordslesvig 72,69 pCt., i Ribe og Vejle Amter kun 57,28 pCt.

Jeg skal ikke gaa videre, det anførte giver ogsaa et ganske godt Billede af, hvor økonomisk hærget Nordslesvig er i Sammenligning med Landet Nord for Kongeaaen. Naar jeg fremhæver dette saa stærkt, gør jeg det, fordi vi staa os ved at se Sandheden i Øjnene. Den højtærede Statsminister har for nylig været til Afstemningsfest i Haderslev, og han berørte i sin Tale der ogsaa de økonomiske Omvæltninger og de deraf udsprungne ekstraordinært store økonomiske Vanskeligheder i Grænselandsdelen. Statsministeren henholdt sig til, at det øvrige Danmark og den øvrige Del af det danske Folk havde vist god Vilje til at bøde paa disse Vanskeligheder, og det vil vi altid være rede til at anerkende. Imidlertid skal man dog passe paa, at man ikke lader de fra Tid

til anden vedtagne Hjelpeforanstaltninger taarne sig op til mere, end de er, saa at den offentlige Mening faar Indtryk af, at for Elks. Laan, som betales tilbage og delvis er betalt tilbage, ligefrem er Penge, som er ofret paa den sønderjyske Befolkning.

Men lad det nu staa ved Magt, at der er vist megen god Vilje fra den danske Stat, fra det danske Folk. Vi vil blot have Lov til at hævde fra konservativ Side, at i den danske Stats og det danske Folks egen velforstaaede Interesse, ikke alene af Hensyn til den sønderjyske Befolkning, bør denne gode Vilje udløse sig i en helt anderledes bevidst og velovervejet Hjelpe Lovgivning for den haardt prøvede Landsdel.

At vi skarpt tilbageviser enhver illoyal tysk Agitation paa Basis af de omtalte økonomiske Vanskeligheder, det er en Selvfølge. Jeg siger ikke her til det ærede Medlem Hr. Schmidt, men til flere af hans Meningsfæller inden for det tyske Mindretal, og da særlig til en af hans Medkandidater, der faa Dage før Valget den 22. Oktober i Fjor udbasunerede gennem den danske Radio, at Nordslesvig omkring Genforeningen var den rigeste Landsdel fra Hamborg til Skagen, men nu er den mest forgældede Landsdel i Europa. Jeg havde tilfældigvis Adgang til at svare samme tyske Kandidat Dagen efter paa et stort Møde i Sønderborg, og jeg vil her fastslaa paa ny, at den citerede Udtalelse er ganske og aldeles usandfærdig.

Den sønderjyske Befolkning husker meget vel, hvordan den var stedt i det efter Krigen. Tusinder af danske Mænd var faldet under de tyske Faner for en Sag, der ikke var deres. Vi andre, der kom hjem igen, var mere eller mindre berøvet vor Sundhed som Følge af, at vi havde maattet deltage i Krigen, og vi blev hurtigt berøvet vor Kapital, for saa vidt vi havde haft nogen, paa Grund af den tyske Marks Sammenbrud. Da den sønderjyske Befolkning slap bort fra Tyskland, var den saa at sige ribbet for alt, ikke mindst økonomisk; det var ingen rig Landsdel, det var en i Bund og Grund fattig og ødelagt Landsdel, der kom tilbage til Danmark ved Genforeningen. Naar man søger at fremstille det i et andet Lys, saa er det en Forvrængning af de faktiske Forhold.

Men jeg kommer tilbage til, at vi maa se Sandheden i Øjnene. Det økonomiske Knæk, som Landsdelen fik i de Aar, har især den sønderjyske Bondebefolkning aldrig rigtig kunnet komme ud over, tværtimod, de sidste Aars voldsomt nedadgaaende Landbrugskonjunkturer har for mange